

Mango og hjernerhalvdel varsler solskoldede digte om begær og ensomhed i Bodholdts debutdigtsamling. Udsnit af forsiden.

Digtene i *Tropetanker* skal helst være ensomme

Anne Katrine Bagai

DIGTSAMLING: Tropetanker

Forfatter: Henrik Bodholdt

Forlaget Brændpunkt, 2023

Kakaobonden og digteren Henrik Bodholdt er, som bosat i Costa Rica, fysisk langt fra den danske parcelkulde. Dette gør sig også gældende i hans debutdigtsamling, *Tropetanker*. Korte digte, der rejser ind i begæret, landskabet – og længslen.

Selvom begæret dominerer, så er digtene bedst, når det ikke er de elskende, men naturens terræn, der sonderes. Det forhindres en smule af jeg-fortællerens interaktion med du'et, der forsøgsvist indgås symbioser med, men hvis dynamik skildres fladt og begrebstungt.

Til gengæld bliver sproget levende, når fortælleren lades alene. I skoven, på stranden, foran spejlet, vokser billederne sig friske og stærke. Og morsomme endda. Pludseligt kan ben trylles til marmor af smør, og armhulen til en katalysator for visdom: “*jeg tror/hvis jeg puster/og/puster/og/puster/i armhulerne/bliver ved/i nogle timer/kunne jeg blive den klogeste/kugle/på kloden*”.

Det ensomme inviterer os til at være ... Ja, præcis her, hvor *vinden sliber en kind*. Så, altså. Alene og dvask, blandt solskoldede skuldre og krat, der er digtet bedst.